

Такъ възь жестоки размысли бѣхъ мя обзели въ първытъ минуты на затворѣтъ ни, а испослѣ мя врѣхлѣтъхъ още други такъ възь и по-мерзостны. На утрѣшнійтъ день подадохъ ни дневнятъ хранѣ прѣзь стоборѣтъ прѣдъ прозорцытъ. Отг видѣтъ на ястіята които ни давахъ Болеславъ заключаваше, че нѣмахъ намѣреніе да направятъ затворѣтъ ни твърдѣ благопріятенъ; и той като не бѣше толкозь злочестъ колкото азъ, прѣтърпѣваше по великодушно судбѣтъ си. Поднесе ми дѣлтъ си отъ ничтожнятъ хранѣ която бѣхъ нему дали, но при всичкытъ неговы канянія, азъ не рачахъ нищо, защото беше ми станѣло много несносно да бѣдѣ живѣ. Доблестъ, пане, и да живѣешь, думаше ми той прѣзь сълзы, да живѣешь, ако не за Болеслава, а то поне за Лодоискѣ. Тѣзи думы мя докарахъ въ едно голѣмо умиленіе, за това насърдченъ и обнадежденъ азъ пригърнѣхъ вѣрныйтъ си слугѣ. О! Друзе мой, извикахъ пленѣ отъ радость, О! истинный ми пріятелю! Забравихъ тя, изгубихъ тя, защото мойтъ тегила мя топятъ повече отъ твоитѣ! Стига, Болеславе, стига, ще живѣхъ за Лодоискѣ, за тебе; дано праведното небе да мя възстанови по-скоро на имотѣтъ ми и на степенѣтъ ми, и ще видишь че господарѣтъ ти не е неблагодаренъ; тогазь пакъ ся пригърнѣхмы. О, любезный ми Велмоне, да знаешь до колко злочестината свързува челоуѣцытъ помежду имъ! Колко сладко, кога страдашь, да чуешь и другъ единъ злочестъ да тя утѣшава.